

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 21Co/234/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8709209003
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Antónia Kandravá
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8709209003.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Antónie Kandravej a členov senátu JUDr. Elišky Wagshalovej a JUDr. Michala Boroňa v právnej veci navrhovateľa Slovenská republika - Slovenský pozemkový fond, Bratislava, Búdkova 36, IČO: 17 335 345, právne zastúpeného JUDr. Renátou Bačárovou Miščíkovou, LL.M. , advokátkou, Jarková 2, Prešov, proti odporcom: 1) M. T., D. P. XXXX/XX, H.-E., štátne občianstvo J. S., 2) H. T., A. XXXX/XX, H.-E., štátne občianstvo J. S., 3) E. J., G. XXX/XX, H.-E., štátne občianstvo J. S., všetci zastúpení advokátskou kanceláriou JUDr. Marcel Mašan, s.r.o., Hviezdoslavova 2, Poprad, v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa a odporcov proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 12C/97/2009-885 zo dňa 14.07.2014 takto jednohlasne

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e sa rozsudok okrem výroku o trovách konania.

II. Z r u š u j e sa rozsudok vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia sa vec v r a c i a prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Poprad (ďalej len „prvostupňový súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„Súd určuje, že

- parcela KN "C" č. 246/7 - orná pôda o výmere 459 m², k. ú. E., okr. H., ktorá bola na základe geometrického plánu č. 202/2008 zo dňa 16.9.2008, overeného pod číslom 61-1043/08 odčlenená od parcely KN "C" č. 246/1 - orná pôda o výmere 1112 m², zapísanej na LV č. XXXX, k. ú. E., okr. H.,

- parcela KN "C" č. 245/34 - orná pôda o výmere 329 m², k. ú. E., okr. H., ktorá bola na základe geometrického plánu č. 202/2008 zo dňa 16.9.2008, overeného pod číslom 61-1043/08 odčlenená od parcely KN "C" č. 245/23 - orná pôda o výmere 771 m², zapísanej na LV č. XXXX, k. ú. E., okr. H.,

- parcela KN "C" č. 246/6 - orná pôda o výmere 777 m², k. ú. E., okr. H., ktorá bola na základe geometrického plánu č. 202/2008 zo dňa 16.9.2008, overeného pod číslom 61-1043/08 odčlenená od parcely KN "C" č. 246/2 - orná pôda o výmere 1884 m², zapísanej na LV č. XXX, k. ú. E., okr. H.,

- parcela KN "C" č. 245/33 - orná pôda o výmere 60 m², k. ú. E., okr. H., ktorá bola na základe geometrického plánu č. 202/2008 zo dňa 16.9.2008, overeného pod číslom 61-1043/08 odčlenená od parcely KN "C" č. 245/20 - orná pôda o výmere 305 m², zapísanej na LV č. XXXX, k. ú. E., okr. H.,

- parcela KN "C" č. 949/14 - zastavaná plocha o výmere 38 m², k. ú. E., okr. H., ktorá bola na základe geometrického plánu č. 202/2008 zo dňa 16.9.2008, overeného pod číslom 61-1043/08 odčlenená od parcely KN "C" č. 949/7 - zastavaná plochy o výmere 198 m², zapísanej na LV č. XXXX, k. ú. E., okr. H.,

sú v celosti vo vlastníctve Slovenskej republiky, v správe Slovenského pozemkového fondu, so sídlom v Bratislave, Búdková 36, IČO: 17 335 345.

Náhradu trov konania účastníkom nepriznáva.

Odporcovia sú povinní uhradiť súdny poplatok za konanie vo výške 99,50 Eur na účet Okresného súdu Poprad, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku".

Prvostupňový súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že cit.:

„Pri rozhodovaní vychádzal zo zisteného skutkového stavu:

Podľa výpisu z pozemkovo-knižnej vložky č. 2229 k. ú. E. parc. č. 570 bola evidovaná ako roľa In vordere Lösser o výmere 641 štvorcových siah. Pod parc. č. 571, 572 je evidovaná roľa rovnakého názvu o výmere 5496 m². V časti B pozemkovo-knižnej vložky je evidované vlastnícke právo k parcele 570, zapísanej zo zápisnice č. 2082 čl. štátu. Pod radovým číslom 6 je evidovaný záznam zo dňa 31.3.1964, podľa ktorého došlo okrem iného k zlúčeniu parciel č. 571-572/B, v dôsledku čoho bola vytvorená parcela o výmere 5496 m². V pozemkovo-knižnej vložke č. 2150 k. ú. E. sú evidované parcely p.č. 3025/b a 3541, vlastníkom ktorých bol podľa zápisu z roku 1959 M. T. v celosti na základe kúpnej zmluvy. V pozemkovo-knižnej vložke č. 2082 k. ú. E. bola pod parc. č. 569 evidovaná roľa In vordere Lösser vo výmere 641 štvorcových siah a parc. par. č. 570 roľa v rovnakej výmere. V záhlaví vložky sa nachádza poznámka o konfiškácii majetku podľa čd. 2293/1948. Podľa zápisu v časti B/2 vložky vlastníkom nehnuteľností bol od roku 1939 vedený P. H. ml. v celosti. Podľa radového čísla 4 dňa 17.02.1964 pod položkou výkazu zmien č. 166 bol vyhotovený zápis, podľa ktorého parcela č. 570 bola odpísaná z danej pozemkovo-knižnej vložky a zapísaná do pozemkovo-knižnej vložky č. 2229, a to na základe rozhodnutia ONV H. zo dňa 19.09.1960.

Dňa 23. apríla 1947 Povereníctvo poľnohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave vydalo pod číslom 17583/47-V/B D. H. a manželke I. výmer, ktorým vyhovel ich žiadosti ako uchádzačov z obce R. o osídlenie a uložilo im povinnosť presídlit' sa na pôdohospodársky majetok po bývalom vlastníkovi J. S. o celkovej výmere 10 ha do domu č. XXX. V roku 1948 požiadal D. H. Národný výbor E. o prídelenie v k.ú. E. majetku vo výmere žiadanej pôdy 13 ha, z toho roly 10 ha a lúk 3 ha. Dňa 27.09.1948 D. H. a manželke pod. č. 13127/48 Povereníctvo pôdohospodárstva vydalo výmer o vlastníctve pôdy v.k.u E. o celkovej výmere 12.5001 ha. Originál výmeru prevzal D. H.. M. T. s manželkou dňa 14.07.1967 požiadal Okresný národný výbor o prídelenie pozemku do užívania a to parc. č. EN 496/2 z dôvodu vysporiadania stavebného pozemku, na ktorom bol v roku 1957 postavený rodinný dom. Rozhodnutím zo dňa 26. augusta 1969 žiadateľovi bol prídelený pozemok do osobného užívania a zároveň uzavrel dohodu o zriadení práva osobného užívania pozemkov. Na základe žiadosti E. T. zo dňa 12. 5. 1976 o prídelenie stavebného pozemku parc. č. EN 497/4 o výmere 807 m² do užívania Okresný národný výbor dňa 28. januára 1977 rozhodol o prídelení pozemku a následne Mestský národný výbor v H. uzavrel so žiadateľkou dohodu o zriadení práva osobného užívania pozemku.

Podľa výpisu z uznesenia Rady MNV E. vyhotoveného dňa 27.3.1964 E. T. bol odpredaný stavebný pozemok vo vlastníctve Čsl. štátu - MNV E. zapísaný vo vložke pozemkovej knihy k.ú. E. č. 2229 parc. č. e 496 o výmere 113 m², 493 o výmere 300 m². Listom zo dňa 17.01.1957 adresovaným MNV E. E. B. s manželkou L., rod. T. požiadal o prídelenie pozemku s. U. k pozemku s. M. T. č. parcely 568, ktorý by slúžil ako stavebný pozemok k individuálnej výstavbe.

Dňa 29.03.1995 bola notárskym úradom JUDr. Igorom Čabrom pod č. N 213/1995 vyhotovená notárska zápisnica o osvedčení vyhlásenia o vydržaní, do ktorej bolo pojaté vyhlásenie M. T., nar. XX.XX.XXXX a D. T., rodenej H., nar. XX.XX.XXXX o vydržaní, v ktorom uviedli, že sú bezpodielovými spoluvlastníkmi parciel č. 496 - o výmere 1793 m², č. 497/2 - o výmere 4766 m², ktoré sú zapísané v zápisnici č. 2229 k. ú. E. v celosti. Vlastnícke právo k nehnuteľnostiam odvodili z právneho titulu prídelenia pred viac ako desiatimi rokmi a reálnej del'by s tým, že tieto nehnuteľnosti užívajú dobromyseľne a nerušene po dobu

viac ako 10 rokov. Prílohu notárskej zápisnice tvorila identifikácia parciel vyhotovená Správou katastra Poprad dňa 23.03.1995 pod č. 156/95 P, podľa ktorej parcele pozemkovo-knižnej vložky č. 2229 č. 570 o výmere 641 štvorcových siah zodpovedajú združené pozemky podľa stavu v katastri nehnuteľností parc. č. 496 - orná pôda o výmere 2305 m², z ktorej časť parcely 512 m² bola vykúpená podľa GP č. 103,116-25-920-57/426, zostatok vo výmere 1793 m²- orná pôda v užívaní štátnych majetkov E.. Identifikácia sa týkala aj parciel č. 571, 572/B s tým, že týmto zodpovedá parcela parc. č. 497/2 - orná pôda o výmere 4766 m² rovnako v užívaní štátnych majetkov E..

Podľa písomného záznamu dňa 18.08.1986 na Mestskom národnom výbore v H. sa uskutočnilo za prítomnosti pracovníkov ONV a MsNV jednanie týkajúce sa návrhu štátneho majetku n.p. Poprad na dosocializáciu poľnohospodárskej pôdy v k. ú. H. - E., ktorá je v súkromnom užívaní - pôdy na parc. č. 246 o výmere 0,1876 á užívateľky P. T., parcelu č. 247 o výmere 0,1602 á užívateľa L. E. s manželkou, parcely č. 248 o výmere 0,3305 á užívateľa A. J. a parcely č. 249 o výmere 0,2796 á vlastníka pozemku a užívateľa R. E.. L. E. a P. T. so zriadením práva užívania ŠM n. p. nesúhlasili. Parcely č. 246 až 249 sa mali nachádzať vedľa seba v blízkosti honu Štátneho majetku Poprad parc. č. 245. Rozhodnutím ONV zo dňa 15.05.1987 adresovaným P. T. bolo zriadené právo užívania v poľnohospodárskej pôde k. ú. E. p. č. 246 o výmere 0,1876 ha s účinnosťou od 1.1.1988 štátnemu majetku n. p. Poprad. Rozhodnutím uvedeného orgánu zo dňa 01.12.1990 bolo právo užívania poľnohospodárskej pôdy s účinnosťou od 15.12.1990 štátnemu majetku zrušené na základe žiadosti vlastníka.

Dňa 14.06.2004 vyhotovil Ing. O. B. písomné čestné prehlásenie, podľa ktorého v r. 1979 až 1991 pracoval na štátnom majetku Poprad a do jeho pracovnej náplne patrila právna agenda a agenda pôdneho fondu. V r. 1990 štátny majetok prideliť P. T. v k. ú. E. ornú pôdu ako náhradu za jej pozemky združené do veľkovýrobných honov. Pridelené pozemky sa nachádzali za rodinným domom p. B. a mali väčšiu šírku spomedzi ostatných. Navrátená jej bola roľa, ktorá bola v jej vlastníctve a ďalšia pôda. Podľa jeho vedomostí túto pôdu odvtedy v celosti užívala P. T. a jej rodina.

Podľa znaleckého posudku znalca Ing. E. P. zo dňa 12.12.2005 k zisteniu vlastníka k parcele mpč. č. 569 zapísanej v PKV 2082 daná parcela tvorí časť parcely CKN 246/2 a 245/23 podľa GP 06/2004. Z titulu chybnéj identifikácie parcela mpč. 569 nemohla byť predmetom vydržania.

Súd dňa 06.09.2011 vykonal ohliadku na mieste samom, ktorou zistil, že sporné pozemky sú z podstatnej časti obhospodarované a v čase ohliadky sa na nich nachádza zemiačisko a strnisko. Za nehnuteľnosťami odporcov a rod. B. sa nenachádza žiadna miestna komunikácia ani chodník. Stavebné pozemky a poľnohospodársku pôdu oddeľuje odvodňovací kanál. Sporné pozemky nie sú ohraničené pevným oplotením. Parcelu 247 a 246 oddeľuje iba motúz.

Svedok A. J. vo svojej výpovedi uviedol, že v mestskej časti E. býval do roku 1980 v časti zv. E., ktorou bola oficiálne ulica 1. mája, neskôr premenovaná na ulicu G.. V rodičovskom dome č. XX stále býva jeho matka. Ich susedmi na ulici boli pán B. a ďalej pán T.. Starí rodičia predmetný dom užívali asi od roku 1952. V roku 1948 jeho starí rodičia R. J. a R. na základe prídeltu začali užívať parcelu 248. Nehnuteľnosť bola v teréne vymedzená medzami. Po smrti starých rodičov sa užívanie nehnuteľností ujali rodičia. Predmetná nehnuteľnosť nebola predmetom dedičského konania. V roku 1988 v mestskej časti prebehla dosocializácia, ktorá sa dotkla parc. č. 246 až 249, ktoré sú vyznačené na geometrickom pláne vyhotovenom Ing. J. na č.l. 44) spisu. Pozemky boli pričlenené k štátnemu majetku a tento ich začal užívať. V roku 1990 na základe rozhodnutia ONV boli nehnuteľnosti vrátené pôvodným majiteľom. Pôvodné hranice pozemkov sa v tom čase už nezachovali. Nové rozparcelovanie pozemkov robil Ing. B.. Jeho rodinou užívaná parc. č. 248 bola obnovená v pôvodných hraniciach. Ďalšie parcely boli vymerané rodine T. v šírke 14 m, pánovi E. v šírke 8 m, rod. T. v šírke 25 m, a pánovi E. v šírke 16 m. O vymeraní pozemkov bol vyhotovený záznam odovzdaný prítomným. V roku 2004 bola parc. č. 248 prepísaná na pána E.. Sám túto parcelu nevedel písomne zdokumentovať, čo do vlastníckeho práva. Vlastnú roľu na danom mieste mal iba pán T.. Ostatným bola pôda odovzdaná ako užívateľom. Nespomenul si, aby rodina T. nehnuteľnosti na danom mieste užívala pred rokom 1990. Obhospodarovať pozemky na danom mieste nevidel ani pána H.. Tento býval na inom konci dediny.

Svedkyňa Ing. O. T. uviedla, že pracuje ako vedúca oddelenia správy majetku Mestského úradu H.. Podľa zákona o majetku obcí k majetku mesta prešli všetky nehnuteľnosti, ktoré boli v správe bývalých národných výborov. Majetok mesta sa ustálil po vykonaní ROEP v jednotlivých katastrálnych územiach.

Vo veci sporných nehnuteľností mesto začalo konať na základe podnetu pani U. B.. Po jednaní so zástupcom Slovenského pozemkového fondu, regionálneho pracoviska Poprad mesto prijalo záver, že v danom prípade sa jedná o poľnohospodársku pôdu, ktorá do vlastníctva mesta neprešla. Spornými hranicami prechádza hranica intravilánu obce.

Svedkyňa D. T., rodená H. uviedla, že odporcovia sú jej deti. Sporná roľa bola v roku 1948 pridelená jej rodičom. Na tejto roli rodičia gazdovali. Nemá vedomosť, aby od r. 1948 asi do roku 1967, kedy bolo započaté s výstavbou nehnuteľnosti na tejto hospodárske družstvo, prípadne štátny majetok. Nakoniec za stavebný pozemok museli zaplatiť. Pôvodne mal stavať aj jej švagor L. E. a to nad jej stavebným pozemkom, nakoniec sa rozhodol od výstavby v danej lokalite upustiť a pozemok zostal jej dcére. Roľa bola užívaná aj po výstavbe rodinného domu. Neskôr sa k nej presťahovali rodičia. Po výstavbe rodinného domu z ľavej strany nehnuteľnosti postavil nehnuteľnosť p. S. a z pravej strany pán T. a pán B.. H. T. už t.č. nežije. Pri zriaďovaní stavebnej parcely pána B., tomuto umožnila z ich záhrady užívať pozemok v šírke 8 m. Spornú roľu poľnohospodárske družstvo nikdy neobhospodárovalo. V k.ú. E. jej rodičom boli pridelené aj ďalšie pozemky, ktorých je t.č. vlastníčkou, a ktoré užíva poľnohospodárska spoločnosť.

Svedkyňa Ing. L. E. uviedla, že t.č. užíva nehnuteľnosť vedľa ktorej je rodinný dom jej starej matky P. T.. Za jej rodinným domom sa nachádzajú role, ktoré od roku 1939 a to parcelu 247 vlastnila jej stará matka a pozemok 246 táto užívala ako náhradné pozemky za iné pozemky v užívaní socialistickej organizácie. Parcela 245 bola vždy štátnym majetkom. Parcelu 248 užíval pán J. a parc. 249 pán E.. V roku 1988 všetky pozemky začal užívať štátny majetok. Situácia sa zmenila v roku 1990, kedy starej matke bolo umožnené opäť užívať parcelu 247, 246 a časť parcely 245. Užívanie pozemku vybavoval jej otec Ing. E. B.. Užívané pozemky mali celkovú šírku 25 metrov. Vľavo bol pridelený pozemok pánovi E. v šírke 8 metrov a vedľa neho pánovi T.. Takto boli nehnuteľnosti užívané do roku 2004. V tomto roku parcely 245 a 246 začal užívať pán T.. Nezhody pretrvávajú od roku 2004. V danom území poľnohospodársku pôdu neobhospodároval pán H..

Svedkyňa U. B. uviedla, že jej matka P. T. si v roku 1939 zakúpila parcelu 247. Užívala aj parcelu 246. Parcela 245 bola vždy štátnym majetkom. V roku 1988 všetky pozemky začal užívať Štátny majetok Poprad. Užívanie parciel od r. 1990 popisala obdobne ako svedkyňa Ing. L. E.. H. H. v lokalite, v ktorej bývajú neužíval žiadne pozemky.

Svedok R. E. uviedol, že odporcovia sú jeho susedmi. Susedí s rodinou B.. V danej lokalite býva spolu s bratmi, ktorí majú postavené vlastné rodinné domy. Užíva poľnohospodársku pôdu za jeho rodinným domom vo výmere 27,05 ha. Nehnuteľnosť zdedil od svojich rodičov. Užívateľom vedľajšej role vľavo bola pôvodne pani H. a ďalšej role M. T. starší. H. T. užíval roľu na šírku cca 36 m. Na tejto roli pestoval jačmeň a zemiaky. S M. T. nebol v žiadnom rodinnom vzťahu. Nespomenul si, aby medzi M. T. a pánom T. existovali nejaké spory. Pri výstavbe rodinného domu pána T., pán T. mu umožnil užívať časť pozemku. Pôvodne boli pozemky konfiškátmi. Podľa jeho vedomostí pozemok pani H. odkúpil ešte pán H.. Keď ho v roku 1952 rozoral začalo ho užívať poľnohospodárske družstvo. V osemdesiatych rokoch všetky pozemky užívalo už družstvo. K sporu po roku 1990 medzi pánom B. a pánom T. došlo z dôvodu, že pán B. si nameral parcelu aj na pána T.. T. začali pôdu užívať po odsune občanov nemeckej národnosti, konkrétne po pánovi H.. Pán H. roľu obrábal v období rokov 1948-1952.

Svedok E. B. ml. uviedol, že jeho starou matkou bola P. T., ktorá užívala nehnuteľnosti v k. ú. E., a to parc. č. 247 zakúpenú v r. 1938 a parc. č. 246, ktorá bola starej matke odovzdaná do užívania po vojne. V r. 1988 na danom území prebehla dosocializácia a všetky nehnuteľnosti začal užívať štátny majetok. Nespomínal si, aby na danom mieste užívali pozemky p. H., resp. p. T.. V r. 1990 jeho otec požiadal Národný výbor o vrátenie pozemkov. Ing. B., následne ich rodine boli vymerané parc. č. 247, 246 a časť parc. 245, všetko o šírke 25 m. P. T. si nechal vymerať pozemok o šírke 14,60 m a pre p. E. v šírke 8 m. Takto boli pozemky užívané do r. 2004, kedy p. T. zabral parcelu č. 246. Od r. 2004 užíva iba parc. č. 247. Obdobne sa k veci vyjadril svedok E. B. st., ktorý ďalej uviedol, že v r. 1965 spoločne so svojou manželkou U. B. začal pripravovať výstavbu nehnuteľnosti na pozemku svojich svokrovcov. Nad jeho stavebným pozemkom sa nachádzali parc. č. 245, 246 a 247. Tieto nehnuteľnosti obhospodároval do r. 1994, kedy parcelu č. 246 zabral p. T..

Svedok M. F. uviedol, že nie je v príbuzenskom vzťahu ku žiadnemu z účastníkov konania. H. T. je jeho susedom. V obci E. býva od roku 1958. Pamätá si, že na pozemkoch, ktoré sú predmetom konania, právni predchodcovia H. T. už oddávna tam niečo sadili. Spolu s H. S. býva vo dvojdomu ako ľavý sused H. T.. Predchodcovia odporcov obhospodárovali pozemky nad ich záhradou. Pozemky neboli oplotené. Nemá vedomosť o tom, aby na pozemku niekedy hospodárilo družstvo, prípadne štátny majetok. Družstvo obhospodárovalo pozemky nad ich nehnuteľnosťou. Rodina T. obhospodárovala aj časť pozemku nad nehnuteľnosťou rodiny B.. O históriu vlastníckych vzťahov sa nezaujímal.

Svedok D. C. uviedol, že do mestskej časti E. sa presťahoval v roku 1966. Za dedinou bol mlyn, do ktorého chodil, preto vie, že role, ktoré sa v tom mieste nachádzali, obhospodároval p. M. T.. Mal k dispozícii malý traktor, ktorý mu svedok občas pomáhal opravovať. P. T. gazdoval na roli v šírke 40 až 50 m a dĺžke 150 m, ktorú mal získať dedičstvom. P. H. osobne nepoznal, avšak poznal ho z videnia. Sám je otcom p. Z., ktorá vedie s navrhovateľom súdny spor.

Svedok M. R. uviedol, že odporcov pozná, pretože s ich rodičmi p. M. T. a jeho manželkou spolu robili na družstve. Role v E. mal svokor p. T. p. H., ktorý keď zomrel, tieto previedol na zaťa. Role sa nachádzali vedľa cintorína a školy, kde mali postavený rodinný dom. V roku 1959, kedy prišiel do E., menovaní už kapustnice obrábali. Ako traktorista rodine T. pomohol po zabezpečení povolenia od družstva. Za vykonanú prácu neplatili, avšak túto si museli odpracovať. Takáto situácia bola do roku 1965, kedy to prebrali majetky. Svoju výpoveď upresnil, že užívali to aj v ďalšom období, ale už nebolo možné im z majetkov poskytnúť mechanizmy. Rodina T. mala najširšiu roľu vo výmere cca 24 m na výsadbu obilovín a okrem toho mali tam ešte zasadené zemiaky. Rodina B. mala obiloviny posadené na šírke asi 8 m. Či tam boli posadené zemiaky uviesť nevedel.

Svedok D. P. uviedol, že pozná tak odporcov a poznal rovnako ich rodičov. P. T. mu v minulosti pomáhal malotraktorom pri oborávaní zemiakov. V minulosti pracoval na JRD, v roku 1965 to prebrali štátne majetky. Menovaný mal za domom role, na ktorých mu občas vykonával poľné práce. Role neboli oplotené, ale boli tam určité znaky, ktoré predstavovali hranicu. Boli nimi tzv. sadence, teda veľké kamene, ktoré mali na vrchu tvar štvorca. Susedom p. T. bol p. E.. Sám mal v prenájme roličku od p. J., ktorá sa však nenachádzala v tesnom susedstve p. T.. Nájom ukončil kvôli nezhodám so susedom p. B..

Svedkyňa W. T. uviedla, že pozná odporcov a rovnako poznala aj ich rodičov ako aj p. D. H., ktorý určitú dobu býval u M. T.. Do mestskej časti E. sa presťahovala v roku 1964 na ul. A.. Sama chodila p. T. zbierať zemiaky na roli, ktorá sa nachádzala za jeho rodinným domom. Na roľu prechádzala buď cez nehnuteľnosť rodiny T. alebo povedľa chodníkom. Roľa podľa jej vedomostí bola stále rovnaká. Rodina B. má roľu užšiu. Vedľa rodiny T. užíval pôdu p. T..

Svedok R. W. uviedol, že v E. býva od roku 1978 na ul. A.. Pri škole užíva roľu, ktorú dal pôvodne Tatramat svojim zamestnancom. O vlastníckom práve k nehnuteľnostiam sa nezaujímal. Pretože choval hospodárske zvieratá, vlastníkom vedľajších pozemkov rozvážal maštaľný hnoj a vykonával orbu. Preto mal vedomosť kto čo užíva. Vie sa vyjadriť iba k času, kedy role zobrali na krátku dobu štátne majetky, ktoré však po krátkej dobe tieto vrátili späť užívateľom. Predtým ako zobrali role majetky, poslednú roľu mal p. B.. Po zabratí pozemkov štátnym majetkom a ich vrátení, užívateľom za p. B. už užívali pozemky p. E. a na kraji p. T.. Tomuto asi 1x priviezol hnoj a 1x mu bol oborať zemiaky. Toto sa udialo ešte za socializmu. Potom už na tieto miesta nechodil, pretože si zobral ďalšie role v inom katastri. Jeden rok spolu obhospodároval pozemok s p. B., kde nasadili zemiaky. V tom čase už p. B. mal postavený rodinný dom. Roľa sa nachádzala sčasti za jeho rodinným domom a sčasti za jeho rodinným domom mal roľu p. E. a vedľa p. T.. Pred tým ako role zobral štátny majetok mal p. B. užšiu roľu a po vrátení pozemkov sa mu javila roľa širšia, na ktorej potom spolu gazdovali. Koniec role ohraničoval kameň. Najširšiu poslednú roľu mal p. T.. Domnieva sa, že tieto udalosti sa odohrali asi okolo roku 1982.

Svedok H. S. uviedol, že odporcovia sú jeho susedmi z ulice po pravej strane. Sám v rodičovskom dome na ul. A. býval od roku 1965, teda od svojho narodenia asi 23 rokov, následne sa odsťahoval a pred 7 rokmi sa do rodičovského domu opätovne vrátil. Jeho rodičia už nežijú. Rodičia nikdy neužívali role za ich záhradou. Užívali iba pozemok po koniec záhrady. Podľa jeho spomienok odporcovia a ich rodičia vždy užívali roľu za záhradami a to aj v časti za ich dvorom. Z druhej strany hranicu užíwanej role nijako nevnímal a z tejto strany roľu užívala ich rodina, a to p. E.. Otec ako riaditeľ Okresnej poľnohospodárskej správy nepotreboval ešte gazdovať a pred ním sa nikdy nezmienil o veciach súvisiacich s užívaním

poľnohospodárskej pôdy za ich záhradami. Za záhradami bola zriadená poľná cesta, ktorú užívala aj jeho rodina. V súčasnej dobe jej užívaniu bráni rodina E.. Svedok zároveň popísal súdom mu predloženú leteckú snímku vyhotovenú v roku 1995 čo do vlastníctva na snímke znázornených stavieb nehnuteľností.

Svedok R. A. uviedol, že v roku 1976 nastúpil do zamestnania ako správca štátneho majetku Poprad, hospodárstvo E.. V období rokov 1982-89 bol riaditeľom štátneho majetku Poprad. Mal vedomosť o všetkej poľnohospodárskej pôde obrábanej štátnym majetkom, teda aj o pôde nachádzajúcej sa v časti E. za rodinnými domami. V jednom z týchto rodinných domov býval riaditeľ poľnohospodárskej správy, neskôr tajomník strany pre poľnohospodárstvo - p. S.. Za jeho rodinným domom štátny majetok pestoval zemiaky, kukuricu. Z dôvodu oznámení p. S. o krádežiach na týchto plodinách bol na tvári miesta opakované. Osobne riešil aj sťažnosť p. T., ktorá mala výhrady k paseniu dobytky na pozemkoch štátneho majetku, kedy tento dobytok jej mal spôsobovať škodu. Po týchto sťažnostiach sa s p. S. dohodol, že od konca záhrady rodiny T. budú namontované elektrické oplôtky, ktoré zabránia vznikaníu dobytky na ich pozemok. Tieto oplôtky boli aj skutočne osadené. V rokoch 1988-89 sa realizovala socializácia, v rámci ktorej boli rozorané všetky pozemky nachádzajúce sa v tejto časti. V roku 1989 zo štátneho majetku odišiel a preto k ďalšiemu užívaniu pozemkov sa vyjadriť nevedel. Niektorí občania mali pozemky v iných častiach obhospodávaných štátnym majetkom ešte za skoršieho obdobia a v rámci socializácie týmto ľuďom bola daná do užívania náhrada. Užívateľom posledného polička bola rodina T.. Sťažnosť p. T. riešil asi v roku 1986 alebo v roku 1987. Oplôtky boli v zimnom období demontované.

Svedkyňa Ing. L. E. zotrvala na svojej pôvodnej výpovedi a ďalej uviedla, že sama zabezpečovala letecké snímky z topografického ústavu, ktoré boli predložené navrhovateľom ako dôkaz. Parcelu č. 246 o pôvodnej výmere 1876 m² užívala ako náhradný pozemok jej babka P. T. a ďalšia jej rodina. Na hraniciach parciel boli oplôtky, ktorých osadenie žiadala stará matka. Pozemky spolu s parcelou 247 užívali do socializácie.

N takto zistený skutkový stav prijal právny názor, že cit.:

„Právo platné na Slovensku do 31.12.1950, ako aj zákon č. 141/1950 Zb. pre možnosť nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním vyžadovali dobromyseľnú a nepretržitú držbu, pričom za dobromyseľného sa držiteľ považoval vtedy, ak so zreteľom na všetky okolnosti mohol byť presvedčený o tom, že mu vec patrí. podľa zákona č. 141/1950 Zb. bola dobromyseľnosť potrebná počas celého behu vydržacej lehoty, teda desať rokov. Vydržanie bolo prípustné s výnimkou vydržania medzi manželmi a od 01.01.1951 do 31.03.1964 s výnimkou nescudziteľných vecí, ktoré boli v socialistickom vlastníctve (§ 115 zákona č. 141/1950 Zb.) prípustné voči každému. Odporcovia opakovane ako titul vstupu do držby uviedli zámenné zmluvy z roku 1956 resp. 1960 uzavreté D. H., resp. M. T. a vstup do držby rok 1948, prípadne 1956 resp. 1960. Navrhovateľ preukázal, že prídelom, ani z iného právneho titulu nemohol vstúpiť do oprávnenej držby k spornej nehnuteľnosti D. H. s manželkou od roku 1948 do roku 1956, ani M. T. s manželkou v neskoršom období. Odhliadnuc od výpovede účastníkov, ich susedov a známych a osôb zainteresovaných na predmete sporu, za ktoré súd považoval výpoveď svedka E. rodiny T. aj rodiny B. pre jej záujem na pridelení spornej nehnuteľnosti, z čestného prehlásenia Ing. B., rozhodnutia býv. Okresného národného výboru Poprad a výpovede svedkov J., A. a W. vyplýva, že sporná nehnuteľnosť bola v r. 1990 daná do užívania rodine T. a právnenému predchodcovi odporcov, svedkovi E. bola daná do užívania nehnuteľnosť susediaca. Fakticky spornú nehnuteľnosť začal užívať právny predchodca odporcov až v neskoršom období a v r. 2004 bola následne darovaná odporcom. Odporcovia preto nemôžu byť vlastníckmi spornej nehnuteľnosti titulom vydržania ich právnych predchodcov.

Pre vstup do oprávnenej držby D. H. v roku 1948 právo platné na Slovensku do 31.12. 1950 vyžadovalo dobromyseľnosť pri nastúpení do držby a nepretržitosť držby 32 rokov. Žiadna zámenná zmluva nedeklarovala taký stav čo sa týka spornej nehnuteľnosti čo do jej identifikácie, ktorý by odôvodňoval dobromyseľnosť pri nástupe do držby.

Pre vstup do oprávnenej držby M. T. v roku 1956 zákon č. 141/1950 Zb. pre možnosť nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním vyžadoval rovnako dobromyseľnú a nepretržitú držbu. Predložené letecké snímky sporného územia z rokov 1973 a 1983 závažným spôsobom spochybňujú tvrdenie odporcov o nepretržitosti užívania parciel mimo rokov tzv. dosocializácie v rokoch 1988-1990, ktorou činnosťou sa vydržacia doba prerušuje. Letecké snímky potvrdzujú výpovede svedkov J., A. a W., že do roku 1990

bola poslednou súkromne obhospodarovanou parcelou parcela rod. T. a ostatná poľnohospodárska pôda bola obhospodarovaná veľkovýrobne. To nevylučuje, že najmenej pred rokom 1973 pôdu mohli užívať právni predchodcovia odporcov ako členovia družstva ako tzv. záhumienok, čo však nemá žiadnu príčinnú súvislosť s možnosťou vydržania. Ani predložené stavebné rozhodnutie z roku 1957 nie je možné vyhodnotiť na prospech odporcov, pretože nedeclaruje spornú parcelu ako vlastníctvo odporcov/ich právnych predchodcov./ Súdu sa nepodarilo presne zistiť, kedy M. T. po roku 1990 začal opätovne obhospodarovať spornú poľnohospodársku pôdu, pretože z predložených dôkazov vyplýva, že určitú dobu mala pôdu užívať rodina T., potom rodina E. a nakoniec rodina M. T.. Súdom nebolo zistené a v podstate v konaní ani tvrdené, aby od uvedeného roku samotný M. T. s manželkou získali titul na vstup do oprávnenej držby. Samotné osvedčenie o vydržaní konštatuje, že takýto vstup do oprávnenej držby bol realizovaný v skoršom období, teda ešte pred rokom 1990.

Pre prípadný vstup do oprávnenej držby v roku 2004 odporcami na základe darovacej zmluvy sporných nehnuteľností ich právnymi predchodcami nie je splnená zákonná podmienka nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním, pretože absentuje oprávnená držba po zákonnú dobu 10 rokov vzhľadom k tomu, že v roku 2009 bol podaný návrh navrhovateľa na určenie vlastníckeho práva.

Pretože sporná parcela nebola obsiahnutá v osvedčení o vydržaní, čo je zrejme z predloženej identifikácie parciel pred vydaním osvedčenia, nemohli sa odporcovia stať vlastníckymi nehnuteľnosťami uplynutím doby stanovenej v § 2/2 zákona č. 293/1992 Zb. platného v čase vydania osvedčenia. Vlastníkmi sa mohli stať iba vo vzťahu k parcelám v osvedčení uvedeným." Nie je sporným, že nehnuteľnosti zapísané v pozemkovo knižnej vložke 2229 k. ú. E. boli vo vlastníctve štátu. Nehnuteľnosti zapísané v pozemkovo knižnej vložke 2150 k. ú. E. boli od roku 1943 vo vlastníctve firmy U., rodenej V. v celku a na základe kúpnej zmluvy zo dňa 25. apríla 1956 sa stali vlastníctvom M. T. v celosti. Záznam o tom bol v pozemkovo knižnej vložke vyznačený dňa 20. februára 1959. Nehnuteľnosti zapísané v pozemkovo-knižnej vložke 2082 boli od roku 1939 vo vlastníctve P. H. v celosti. V roku 1941 parcely č. 569 a 570 boli odpísané zo zápisnice č. 1052 pozemkovej knihy. V roku 1964 na základe rozhodnutia bývalého ONV zo dňa 19.09.1960 parcela č. 570 bola odpísaná z parcely 2082 a zapísaná do novej zápisnice č. 2229 pozemkovej knihy. V roku 1956 za prítomnosti zástupcu Miestneho národného výboru E. a strán JRD Červená hviezda v E. a M. T. sa uskutočnilo jednanie týkajúce sa pridelenia pozemku M. T. k stavbe rodinného domu so záverom, že menovaný ako vlastníck súhlasil so záberom parciel zapísaných vo vložke 2150 do spoločného honu JRD a toto uvoľnilo svoje pozemky k stavbe rodinného domu pre M. T. a jeho švagra L. E. v nezastavanom priestore smerom ku mlynu, kde JRD prestalo obhospodarovať pôdu. Dňa 11.03.1960 sa JRD E. a M. T. dohodli na zámennej zmluve, podľa ktorej M. T. dal do spoločného hospodárenia JRD E. nehnuteľnosti zapísané vo vložke 2150 a JRD E. za uvedené parcely dávajú menovanému do vlastníctva nezastavaný pozemok v intraviláne obce podľa predchádzajúceho zamerania geometrického plánu vyhotoveného Okresným národným výborom v H. zo dňa 04.03.1960 a to zo zápisnice č. 2082 parcelu 570/2 o výmere 630 m² zastavanej plochy a dvora (katastrálne č. 496/2) a parcelu zapísanú v zápisnici č. 2082 mpč 570/3 katastrálne číslo 497/4 o výmere 807 m² na záhradu. K výmene pozemkov malo dôjsť pri preukázaní M. T. k výstavbe rodinného domu. Okresný národný výbor v H. rozhodnutím zo dňa 14.09.1968 previedol správu národného majetku v k.ú. E. zapísaného v zápisnici č. 2082, mpč. 569 patriacej ku parcele č. 496 o výmere 641 štvorcových siah na MNV v E.. Hospodárska zmluva o prevode správy medzi ONV a MNV E. bola uzavretá dňa 13.11.1973 s tým, že prevádzaná parcela nebola identifikovaná podľa EN, podľa geometrického plánu č. 103, 116-25-920-57/426 a i. ku vtedajšej katastrálnej parcele č. 496. Podľa odôvodnenia nehnuteľností nadobudol štát na základe nariadenia vlády 104/45 Zb. a uvedená parcela zapadá do stavebného obvodu obce s tým, že k tejto parcele budú zriaďované práva užívania stavebných pozemkov. Miestny národný výbor v E. dňa 23.09.1969 uzavrel s M. T. a manželkou D. dohodu o zriadení práva osobného užívania pozemku parc. č. EN č. 496/2 o výmere 658 m², na ktorej bol postavený dom bez predchádzajúceho majetkoprávného vysporiadania. Dňa 24. februára 1977 MNV v H. uzavrel s E. T. dohodu o zriadení práva osobného užívania pozemku parc. č. EN 497/4 o výmere 807 m². Identifikácia parcely č. 497/4-záhrada bola vykonaná dňa 24.10.1973. Je teda nepochybné, že prvýkrát právni predchodcovia odporcov a to M. T. s manž. jednali o výmene parciel v roku 1956 v súvislosti s plánovanou výstavbou rodinných domov. Geometrickým plánom č. 103, 116-25 ako už bolo uvedené, boli vytvorené 3 stavebné parcely pre M. T., L. E. a E. T., pričom M. T. a E. T. stavby zrealizovali. Parcela č. 497/4 zameraná pre L. E. bola neskôr pridelená ako záhrada pre E. T., nar. XX.XX.XXXX. Na tejto parcele výstavba rodinného domu zrealizovaná nebola.

Navrhovateľ preukázal, že sporná nehnuteľnosť, ktorú pôvodne tvorila parcela mpč. 569, zapísaná v zápisnici č. 2082, bola na základe zákona 104/1945 Zb. konfiškovaná. Z časti parcely boli zriadené stavebné pozemky pre M. T., L. E., (E. T.), E. T. a E. B.. Parcela bola v časti prevedená do Správy miestneho národného výboru E., ako je to zrejmé z rozhodnutia bývalého Okresného národného výboru zo dňa 14.09.1968 za účelom pridelenia záhrady ako parcely 497/4 pre M. T.. Časť nehnuteľnosti, ku ktorej nebolo zriadené právo osobného užívania pozemku, bola rozhodnutím bývalého Okresného národného výboru v H. zo dňa 15.05.1987 odovzdaná do užívania pre štátny majetok, n. p. Poprad.

Je pravdou, že podľa príslušných ustanovení Notárskeho poriadku platného v čase vydania osvedčenia o vydržaní prehlásenie o vydržaní malo ten následok, že na základe uvedeného prehlásenia sa daná osoba zapísala do príslušnej evidencie nehnuteľnosti za vlastníka s tým, že ak v lehote 10 rokov vlastnícke právo nespochybnila tretia osoba, táto osoba sa zapísala ako vlastník nehnuteľnosti. Údaj o vlastníctve nehnuteľnosti zapísaný na liste vlastníctva je záväzný, pokiaľ sa nepreukáže opak. Právni predchodcovia odporcov M. T. a D. T. mohli byť na základe osvedčenia o vydržaní parcely 496 o výmere 1793 podľa chybného identifikácie zapísaní na liste vlastníctva E KN iba k parcele parc. čísla 570 zapísanej v PK vložke 2229, nie aj k parcele č. 569 z PK vložky 2082, ktorá je predmetom sporu. K osvedčeniu nebol doložený geometrický plán, ktorý by vydržané parcely deklaroval podľa údajov v CKN. Jedinou písomnosťou, ktorá deklaruje užívanie nehnuteľností v predmetnej lokalite nie D. H., ale už M. T., je dohoda zo dňa 10.12.1964 uzavretá medzi Miestnym národným výborom v E. a M. T. a jeho manželkou D., podľa ktorej ornú pôdu M. T., nachádzajúcu sa na parc. č. 496/1 k. ú. E. (koncom záhrady) o celkovej výmere 42 a 43 m², ktorá sa nachádza v strede honu, určeného pre zcelenie pre komplexnú poľnohospodársku výrobu má užívať štátny majetok, ktorý bude plniť dodávkové úlohy. Na základe tejto dohody v prípade zástavby obce v tomto úseku malo byť medzi menovaným a MNV E. prevedené jednanie s možnosťou povolenia výstavby rodinného domu, prípadne možnej výmeny stavebného pozemku. Dohoda však neodkazuje na žiadny vlastnícky stav poľnohospodárskej pôdy v príslušnej evidencii, je všeobecnou a neurčitou. Bola uzavretá po tzv. zámennej zmluve o stavebnom pozemku M. T.. V čase uzavretej dohody už bol vyhotovený geometrický plán s uvedením hraníc pozemkov na výstavbu rod. M. T., E. E. a M. T.. Predložené dôkazy svedčia o tom, že právnomu predchodcovi odporcov D. H. bol vydaný príslušným orgánom výmer a pridelová listina o pridelení nehnuteľnosti, rodinného domu a poľnohospodárskej pôdy ako bývalého konfiškátu, ktoré menovaný začal užívať a vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam je v súčasnej dobe evidované na jeho právnych nástupcoch. Jedná sa však o nehnuteľnosti na inom mieste v k. ú. E.."

Poukázal na ustanovenia § 130 ods. 1, 2 §134 ods. 1-4, §100 ods. 2 Občianskeho zákonníka § 2 /1, 7 § 15a zák. č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, § 70 ods. 1, 2 Zákona o katastri nehnuteľnosti, § 2/1-4 , § 19 zák. č. 293/1992 Zb. o úprave niektorých vlastníckych vzťahov.

Prvostupňový súd žalobe vyhovel. Poukázal na to, že odporcovia neuviedli právny titul pre vstup do oprávnenej držby, a sú v stave dôkaznej núdze.

Náhradu trov konania súd účastníkom nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že navrhovateľovi ako úspešnému účastníkovi prislúcha náhrada trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva s poukazom na ust. § 142 ods. 1 O.s.p.. Trovy predstavujúce odmenu právneho zástupcu súvisiacu so zastupovaním navrhovateľa v časti konania súd za takéto účelne vynaložené trovy nepovažoval. Navrhovateľ ako inštitúcia, ktorej štát zveril plnenie úloh s odkazom na ust. § 34 ods. 14 zák. č. 330/1991 Zb. v platnom znení, vzhľadom k svojmu materiálnemu a personálnemu vybaveniu, by mala sama zabezpečiť kvalifikovanú obranu práv a záujmov štátu, čo sa v konečnom dôsledku stalo. Bolo teda v možnostiach navrhovateľa účasť v súdnom konaní zabezpečiť kvalifikovanou osobou, pracovníkom právneho útvaru organizácie. V tomto smere súd poukázal na ustálenú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, nález č. II US 78/03. Iné trovy konania ako odmena právneho zástupcu navrhovateľovi nevznikli.

V súlade s ust. § 2 ods. 2 rozhodol o povinnosti zaplatiť súdny poplatok za konanie odporcom, a to spoločne a nerozdielne.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podali odvolanie odporcovia. V odvolaní uviedli, že prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odvolaní ďalej uviedli, že

prvostupňový súd nesprávne vyhodnotil spôsob užívania nehnuteľnosti v 50-tych rokoch minulého storočia, keď dospel k záveru, že rodinný dom postavený na základe stavebného povolenia z roku 1957 bol postavený na cudzom pozemku. Táto skutočnosť nevyplýva zo žiadneho predloženého dôkazu a toto tvrdenie odporuje vtedajším právnym predpisom, keď stavebné povolenie ani podľa vtedy platného stavebného zákona nebolo možné vydať bez toho, aby boli upravené právne vzťahy k pozemku, na ktorom mala byť zriadená stavba. V stavebnom povolení nie je vyznačený iný právny vzťah k pozemku a žiadateľ o vydanie stavebného povolenia bol považovaný za vlastníka parcely číslo EN 496/2 v súčasnosti KN C č. 232, takže tomu odporuje záver súdu o tom že M. T. v roku 1956 nemohol vstúpiť do oprávnenej držby.

V odvolaní tiež uviedol, že prvostupňový súd svoje tvrdenie opiera o letecké snímky z rokov 1973 a 1983. Súd nesprávne tieto vyhodnotil a nemôžu byť podkladom k posúdeniu oprávnenosti vstupu do držby v roku 1956, keďže medzi vydaním stavebného povolenia a prvou leteckou snímkou je časový posun viac ako 17 rokov. Závery súdu o dobromyseľnosti držby sa nezakladajú na relevantných dôkazoch, ale iba na domnienkach, čo je neprípustné, keďže v zmysle § 130 ods. 1 v spojení s § 134 Občianskeho zákonníka sa pri pochybnostiach predpokladá, že držba je oprávnená. Až v roku 1969 bolo vlastnícke právo právnych predchodcov odporcov spochybnené. Tieto dôvody, ako je zrejme z rozsudku, nie sú známe. Je však nesporné, že do tejto doby právní predchodcovia odporcov užívali tieto pozemky nerušene ako vlastné.

Prvostupňový súd letecké snímky nesprávne vyhodnotil, keď konštatoval, že poslednou obrábanou parcelou bola parcela rodiny T., lebo z týchto snímok je zrejme, že na všetkých s výnimkou rokov 1989 - 1990 je celá plocha obrobená ako súčasť poľnohospodárskej výbory. Súd pochybil pri vyhodnocovaní svedeckých výpovedí, keď na jednej strane spochybnil výpovede svedkov, ktorí vypovedali v prospech odporcov a v celom rozsahu si osvojil výpoveď svedkov, ktorí majú eminentný záujem na výsledku konania.

Je nesprávny jeho právny názor, že samotní odporcovia nemohli splniť podmienky pre vydržanie, keďže osvedčenie o vydržaní bolo vyhotovené ešte právnymi predchodcami odporcov a vychádza z nesprávnej identifikácie parciel a teda, že právní predchodcovia nemohli vstúpiť do držby týchto nehnuteľností. Majú za to, že právny názor je zjavne nesprávny, pretože právní predchodcovia a následne odporcovia užívali reálne parcely s jednoznačnými hranicami vyznačenými v prírode. Pokiaľ aj došlo k nesprávnej identifikácii parciel, ide o administratívnu chybu, ktorá nemá vplyv na reálnosť a dobromyseľnosť držby. Súd ďalej opomenul, že do doby vydržania sa započíta aj doba, dokedy užívali nehnuteľnosti právní predchodcovia ako vlastné. Je nesporné, že táto doba začala plynúť najmenej v roku 1995, kedy bolo vydané osvedčenie v prospech právnych predchodcov odporcov.

Navrhli, aby odvolací súd zrušil rozsudok a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové konanie.

Navrhovateľ podal odvolanie proti výroku o nepriznaní náhrady trov konania. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok v tomto výroku a priznal žalobcovi náhradu trov konania. V odvolaní ďalej uviedol, že nesúhlasí s rozhodnutím súdu o neúčelnosti trov konania. Zo strany navrhovateľa ide o účelne vynaložené trovy, ktoré predstavujú odmenu právneho zástupcu. Občiansky súdny poriadok účelnosť trov konania spája s úkonmi účastníkov v konaní, či tieto úkony svojím obsahom viedli k účelnému uplatňovaniu alebo bráneniu práva.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia pojednávania (§ 214 O.s.p.) a potom ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku vyvesené na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred rozsudok verejne vyhlásil a dospel k záveru, že v prejednávanej veci boli splnené podmienky pre potvrdenie napadnutého rozsudku (§ 219 ods. 1, 2 Občianskeho súdneho poriadku) vo vyhovujúcom výroku.

Z obsahu spisu a po doplnení dokazovania odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd správne zistil skutkový stav veci, ako aj správne právne vec posúdil (§ 153 ods.3 O.s.p.). Prvostupňový súd vychádzal zo skutkového stavu, ktorý má oporu vo vykonanom dokazovaní a vec správne právne posúdil.

Odvolačný súd si osvojuje náležité a presvedčivé odôvodnenie napadnutého rozsudku zo strany prvostupňového súdu, na ktoré poukazuje a na zdôraznenie správnosti rozsudku a v súvislosti s odvolacími dôvodmi dopĺňa (219 ods. 2 O.s.p.).

Oporcovia namietajú v podanom odvolaní nedostatočné zistenia skutkového stavu prvostupňovým súdom a nesprávny ním prijatý právny názor.

Odvolačný súd konštatuje, že po preskúmaní veci nezistil skutkové ani právne vady napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu.

Odvolačný dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p., na ktorý poukazujú odvolatelia, je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých prvostupňový súd vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 132 O.s.p. a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo.

Rozhodnutiu súdu nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanoveniam § 133 až §135 O.s.p., alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad. Prvostupňový súd správne právne vec posúdil.

Odvolačný súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody uvádzané odvolateľmi nie sú naplnené.

Odvolaťelia nesúhlasia so záverom prvostupňového súdu a namietajú nesprávnosť vyhodnotenia spôsobu užívania pozemkov v päťdesiatych rokoch minulého storočia. Poukazujú na stavebné povolenie, z ktorého podľa ich názoru vyplýva, že žiadateľ o vydanie stavebného povolenia bol považovaný za vlastníka parcely v súčasnosti KN C č. 232. Tento stav podľa ich názoru odporuje záveru súdu o tom, že právni predchodcovia žalovaných nemohli v roku 1956 vstúpiť do oprávnenej držby.

Zo skutkových okolností nesporne vyplýva, že na parcele EN 496/2 - terajšej KN C č. 232, ktorá nie je predmetom sporu, bol postavený právnymi predchodcami odporcov rodinný dom. Pozemok nebol právne vysporiadaný, ako to vyplýva z Dohody o zriadení práva osobného užívania pozemku (č.l. 22 spisu). V roku 1969 bolo zriadené právo osobného užívania k tomuto pozemku vo výmere 658 m² v prospech M. a D. T. dohodou registrovanou na Štátnom notárstve RII 305/69. Vo vzťahu k parcele EN 497/4 bolo zriadené právo osobného užívania dohodou registrovanou na Štátnom notárstve R II 85/79 v prospech E. T.. Skutkovo bolo tiež zistené, že dňa 04.04.1956 bola uzavretá dohoda (č.l. 20 spisu), podľa ktorej došlo k záмене pozemkov vo vzťahu k právnym predchodcom odporcov išlo o parcely mpč. 3025, 3541, zapísané v pkv 2150. V roku 1956 došlo k uzavretiu zámennej zmluvy, predmetom ktorej bola zámena pozemkov mpč. 3025/b a 3541. V roku 1995 notárskou zápisnicou N 213/95, Nz 213/95 zo dňa 29.03.1995 vyhlásili právni predchodcovia odporcov, že sú bezpodielovými spoluvlastníkmi pozemkov EN 496, 479/2, zapísaných v pozemkovníkovej zápisnici 2229, kat. úz. E.. Vyhlásili, že vlastnícke právo k týmto pozemkom odvodzujú z právneho titulu a to prídely pred viac ako 10 rokmi a reálnej delby. K predmetnému vyhláseniu bola predložená identifikácia parciel, ktoré boli predmetom vyhlásenia, z ktorej vyplýva, že pre upresnenie rozsahu časti parciel pre majetkové vysporiadanie je potrebné vyhotoviť

geometrický plán (č.l. 15 spisu). Následne boli uzavreté darovacie zmluvy registrované na príslušnej správe katastra pod. V 2692/04, V 92/04, titulom ktorých nadobudli odporcovia vlastnícke právo.

Vzhľadom na skutkové zistenia vo vzťahu k odvolacej námietke odporcov o nesprávnom vyhodnotení spôsobu užívania pozemkov v 50-tych rokoch a následne nesprávny právny záver o nesplnení podmienok pre vydržanie vlastníckeho práva pre právnych predchodcov odporcov, odvolací súd udáva:

V prvom rade na základe vykonaných dôkazov je potrebné súhlasiť so záverom prvostupňového súdu, keďže v období 50-tych rokov nebolo preukázané, aby právni predchodcovia odporcov v tomto rozhodnom období vstúpili do držby tých pozemkov, ktoré sú predmetom súdneho konania. Z listinných dôkazov dotýkajúcich sa tohto obdobia (zámenná zmluva z 13.09.1956, dohoda z 04.04.1956) nevyplýva preukázanie titulu pre vstup do oprávnenej držby vo vzťahu k sporným pozemkom. Predmetom výmeny boli pozemky na výstavbu rodinného domu, ktoré neboli totožné so spornými pozemkami. Vzhľadom na zistený skutkový stav k tomuto obdobiu neobstojí odvolacia námietka o nesprávnom závere vo vzťahu k oprávnenej držbe sporných pozemkov právnych predchodcov odporcov od roku 1956. Podľa práva platného na Slovensku do 31. 12. 1950 ako aj podľa zákona č. 141/1950 Zb. sa vyžadovala dobromyseľná a nepretržitá držba pozemku. Za dobromyseľného sa držiteľ považoval vtedy, ak so zreteľom na všetky okolnosti mohol byť presvedčený o tom že mu vec patrí. Podľa zákona č. 141/1950 Zb. (§ 115, § 116, § 145) sa vyžadovala dobromyseľnosť pri vstupe do držby ako aj počas celej zákonom vyžadovanej vydržacej doby. Odvolatelia nepreukázali vstup do držby a dobromyseľnosť od roku 1956. Stavebné rozhodnutie z roku 1957 nedeclaruje spornú parcelu ako vlastníctvo odporcov resp. ich právnych predchodcov.

Vo vzťahu k ďalšej odvolacej námietke dotýkajúcej sa nesprávnosti záveru prvostupňového súdu o nesplnení podmienok pre vydržanie s poukazom na vyhlásenie o vydržaní právnych predchodcov odporcov (č.l. 14 spisu) odvolací súd udáva:

Odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení č.k. 6Co/119/2012 - 749 zo dňa 04. 07. 2013 okrem iného uviedol, že je na odporcoch v 1. a 3. rade, aby preukázali titul a vstup do držby, resp. udalosť, ktorá odôvodnene mohla u užívateľa vyvolať presvedčenie, že sa stal vlastníkom. Tvrdenia právnych predchodcov odporcov o právnom titule držby vo vyhlásení uvedené (prídel a reálna deľba, vydržacia doba), neboli odporcami preukázané. Obstojí tak dôsledne odôvodnený právny záver prvostupňového súdu vychádzajúci z náležite zisteného skutkového stavu. Tvrdenie odporcov o nepretržitosti užívania parcel neboli preukázané. Správne konštatoval prvostupňový súd že nie vylúčené, že najmenej pred rokom 1973 pôdu mohli užívať právni predchodcovia odporcov ako členovia družstva ako tzv. záhumienok, čo však nemá žiadnu príčinnú súvislosť s možnosťou vydržania.

K ďalšej odvolacej námietke, že administratíva chyba, resp. nesprávna identifikácia parcel vo vzťahu k osvedčeniu o vydržaní nemá vplyv na reálnosť a dobromyseľnosť držby s tým, že vydržacia doba právnym predchodcom začala plynúť najmenej v roku 1995, odvolací súd udáva:

Nepochybne parcela mpč. 569 bola pôvodne zapísaná v pozemnoknižnej zápisnici č. 2082 k. ú. E. v prospech čl. štátu (na základe konfiškácie majetku č.d. 2293/1948). V pozemkovo-knižnej vložke č. 2150 k. ú. E. parcely mpč. 3025/b a 3541, vlastníkom ktorých bol podľa zápisu z roku 1959 M. T. v celosti na základe kúpnej zmluvy. Parcela č. 570 bola odpísaná z pozemkovo-knižnej vložky 2082 a zapísaná do pozemkovo-knižnej vložky č. 2229, a to na základe rozhodnutia ONV Poprad zo dňa 19.09.1960.

Časť pozemkov, ktoré boli predmetom vyhlásenia o vydržaní vznikli aj z tejto pôvodnej parcely. Nedôslednosť právnych predchodcov pri vyhlásení o vydržaní podľa zákona č. 323/1992 Zb. spočívajúcu v nepredložení geometrického plánu, ktorý by presne identifikoval pozemky, ku ktorým sa realizovalo osvedčenie vyhlásenia o vydržaní vlastníckeho práva znamenala, že predmetom osvedčenia vyhlásenia o vydržaní sa tak nestala tá časť zemského povrchu, ktorá bola totožná s pôvodnou pozemnoknižnou parcelou č. 569, v dôsledku čoho sa táto nestala predmetom vyhlásenia a tak ako správne konštatoval prvostupňový súd táto parcela nebola obsiahnutá vo vyhlásení o vydržaní a odporcovia sa tak nemohli stať jej vlastníckmi.

Podľa § 134, ods. 1 O.z., oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o hnutelnosť, a po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť. Jedným z

predpokladov vydržania ako osobitného spôsobu nadobudnutia vlastníckeho práva zo zákona je, že držba musí byť oprávnená. Vo všeobecnosti pod oprávnenou držbou treba rozumieť faktické ovládanie veci (vykonávanie práva) spojené s vôľou nakladať s ňou ako so svojou v dobrej viere, že držiteľovi táto vec patrí. Pri oprávnenej držbe musí byť teda splnená (okrem iných) aj podmienka dobrej viery držiteľa, že mu vec patrí. Skutočnosť, či držiteľ veci je alebo nie je dobromyseľný, treba vždy hodnotiť objektívne a to nielen z hľadiska osobného presvedčenia držiteľa veci. Dobrú vieru treba totiž chápať ako presvedčenie nadobúdateľa, že nekoná bezprávne, keď si prisvojuje určitú vec. Ide teda o psychický stav, o vnútorné presvedčenie subjektu, ktoré samo osebe nemôže byť predmetom dokazovania. Možno o nej usudzovať len z okolností, za ktorých sa tento psychický stav navonok prejavuje. Tvrdenie držiteľa o tom, že mu vec patrí, musí byť preto podložené konkrétnymi okolnosťami, z ktorých sa dá usúdiť, že toto presvedčenie držiteľa bolo, a to nielen pri jeho vstupe do držby, ale po celú vydržačiu dobu, dôvodné.

Aby účastník mohol splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia. Predpokladom dôkaznej povinnosti je teda tvrdenie skutočností účastníkom, tzv. bremeno tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. Ak účastník nesplní svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, potom spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Nesplnenie povinnosti tvrdenia, teda neunesenie bremena tvrdenia, má za následok, že skutočnosť, ktorú účastník vôbec netvrdil a ktorá nevyšla inak v konaní najavo, spravidla nebude predmetom dokazovania. Ak ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva, potom neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti bude mať pre účastníka väčšinou za následok pre neho nepriaznivé rozhodnutie. Zákon účastníkom ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti; potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností, je určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov. Táto norma zásadne určuje jednak rozsah dôkazného bremena, t. j. okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodné preukázané, jednak nositeľa dôkazného bremena. Tak napr. v spore o určenie vlastníckeho práva má žalobca bremeno tvrdenia, že je vlastníkom veci a z akých skutočností svoje vlastníctvo vyvodzuje. Z tohto bremena tvrdenia potom pre žalobcu vyplýva bremeno dôkazné, a to preukázať existenciu nadobúdacieho vlastníckeho titulu, resp. skutočností spôsobilých založiť takýto nadobúdací titul. Ak tieto skutočnosti budú preukázané, žalobca uniesol ako bremeno tvrdenia, tak i dôkazné bremeno. Pokiaľ sa žalovaný bráni proti žalobe tvrdením svojho vlastníckeho práva, musí tvrdiť svoj nadobúdací titul a o svojom tvrdení ponúknuť dôkazy. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkmi v spore v závislosti na tom, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti účastníkov. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce (teda aj prípadné rovnaké právo žalovaného) sú záležitosťou žalovaného.

V súdnom konaní majú účastníci povinnosť tvrdenia, t. j. povinnosť uvádzať rozhodujúce skutočnosti a súčasne majú dôkaznú povinnosť, t. j. povinnosť navrhovať dôkazné prostriedky na preukázanie svojich tvrdení o tom, ktoré z navrhnutých dôkazných prostriedkov sa vykonajú, rozhodne súd (§ 120 ods. 1, 2 O.s.p.).

„Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu. Pri posudzovaní dôkazného bremena na strane toho - ktorého účastníka treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t. j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti. Napríklad v spore o určenie vlastníckeho práva od žalobcu nemožno požadovať, aby preukazoval neexistenciu nadobúdacieho vlastníckeho titulu žalovaného. Keďže preukázanie takéhoto titulu svedčiacemu žalovanému je na prospech žalovaného, je na ňom, aby ho tvrdil a preukazoval" (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. marca 2012, sp. zn. 6 M Cdo 17/2010).

Odvolací súd v zhode s názorom prvostupňového súdu konštatuje, že odporcovia neunesli dôkazné bremeno na preukázanie svojho vlastníctva k pozemkom ktoré sú predmetom súdneho konania a vlastníctva svojich právnych predchodcov k sporným pozemkom a nepodarilo sa im spochybníť vlastnícke právo navrhovateľa.

Na záver odvolací súd poukazuje na správne skutkové a právne závery prijaté prvostupňovým súdom. Odôvodnenie rozsudku prvostupňového súdu obsahuje odpovede na všetky argumenty uvádzané odporcami v odvolaní a odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého

rozsudku. Prvostupňový súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vyrovnal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup v odôvodnení je dostatočne vysvetlený. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny vo vyhovujúcom výroku (§ 219, ods. 1 O.s.p.).

Rozsudok vo vzťahu ku trovám konania nie je možné považovať za správny. Svoje rozhodnutie odôvodnil s tým, že trovy úspešného účastníka nepovažoval za účelné.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Základnou zásadou, ktorá ovláda rozhodovanie o náhrade trov civilného konania je zásada úspechu vo veci vyjadrená v ustanovení § 142 ods. 1 O.s.p. V tejto zásade sa premieta myšlienka, že ten, kto dôvodne uplatňoval alebo bránil svoje subjektívne právo alebo právom chránený záujem, mal by mať právo na náhradu trov konania, ktoré pri tejto procesnej činnosti účelne vynaložil proti účastníkovi, ktorý do jeho právnej sféry bezdôvodne zasahoval. S vedomím faktu, že zásada úspechu vo veci má hlbšiu súvislosť so štruktúrou a funkciou sporového civilného procesu, mal by súd vždy pristupovať k interpretácií a aplikácií § 150 O.s.p., ktorý túto zásadu umožňuje vo výnimočnom prípade prelomiť. Túto požiadavku, podľa ktorej nepriznanie náhrady môže byť len výnimočné môžu ospravedlniť iba dôvody hodné osobitného zreteľa (porovnaj napríklad R 34/1982).

Podľa ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p., ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania uviedol skutočnosť a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti uplatniť a dôkazy.

Vychádzajúc z citovaného zákonného ustanovenia je zrejmé, že ide o procesný inštitút, ktorý nie taxatívne, ale indikatívne vypočítava okolností relevantné pre jeho aplikáciu. Uvedené ustanovenie ani nemôže byť natoľko kauzistické, že by postihlo všetky rozmanitosti života.

Rozhodovanie o trovách konania je integrálnou súčasťou súdneho rozhodnutia ako celku a je samo osebe spôsobilé zasiahnuť do práva účastníka podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako to dôvodil aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ELSP“) v rozhodnutí z 06. 02. 1954 vo veci Beer proti Rakúsku alebo v rozhodnutí zo dňa 07. 10. 2004 vo veci Baumann proti Rakúsku (č. 30428/96 alebo 7689/01).

Prvostupňový súd sa však nezaoberal v prejednávanej veci možnosťou aplikácie § 150 O.s.p., ktorá umožňuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok konania a zodpovednosti za zavinenie pri rozhodovaní o náhrade trov konania.

Predpokladom použitia tohto ustanovenia je, aby išlo o prípad hodný osobitného zreteľa, posudzovaný ako na strane toho komu má byť náhrada trov priznaná tak aj na strane účastníka ktorý by bol ináč povinný trovy konania nahradiť. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa sa prihliada predovšetkým na osobné, majetkové pomery, ako aj na ďalšie pomery všetkých účastníkov, okolnosti podania návrhu na začatie konania a uplatňovania práva účastníka, postoje účastníkov v konaní, ako aj zohľadnenie dopadu rozhodnutia o trovách konania tak na povinného, ako aj na oprávneného účastníka z titulu práva na náhradu trov konania.

Výnimočnosť prípadu, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, ak nedôjde k ich priznaniu celkom alebo sčasti znamená teda, že musí ísť o výnimočný prístup, ktorý sa musí v rozhodnutí aj náležite odôvodniť. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach na strane účastníkov konania. Nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich hľadísk je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči účastníkovi a aby neodporovalo dobrým mravom (porovnaj napríklad uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/67/2010, 4Cdo/231/2012).

Úlohou prvostupňového súdu bude teda opätovne rozhodnúť o trovách konania, ale sa musí vypořadať s možnosťou aplikácie § 150 ods. 1 O.s.p., zistiť dôsledne či nejde o výnimočný prípad, ale k tomuto

záveru môže dôjsť až po preskúmaní všetkých okolností konkrétnej veci, zistiť osobné, majetkové a zárobné pomery žalovaných, posúdiť okolností uplatnenia žaloby, prihliadnuť na okolnosti v prejednávanej veci, vzťahy medzi účastníkmi konania a až po zistení všetkých okolností relevantných pre rozhodovanie o náhrade trov konania podľa uvedeného zákonného ustanovenia posúdi či sú splnené dôvody pre aplikáciu ustanovenia § 150 ods.1 O.s.p. alebo nie.

Keďže sa prvostupňový súd s aplikáciou ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p. nevyrovnal dôsledne, jeho rozhodnutie o náhrade trov konania je z tohto pohľadu predčasné, a preto nepreskúmateľné. Ak dôjde k záveru, že nie sú splnené podmienky pre aplikáciu uvedeného ustanovenia, posúdi účelnosť vynaložených trov právneho zastúpenia.

Za tohto stavu odvolací súd rozsudok vo výroku o trovách konania zrušil v súlade s ustanovením § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a vec vrátil na ďalšie konanie.

Rozhodnutie prijal senát pomerom hlasov 3 :0 (§ 3 ods. 9 zákona číslo 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.